

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. R.**, zast. JUDr. Jiřinou Fellnerovou, advokátkou, se sídlem AK Resslova 9, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2004, č. j. 58 Ca 61/2003 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá přezkoumání shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým k žalobě žalobce bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 2. 9. 2003, č. j. ODSH 5289/03-9 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Tímto (posledně uvedeným) správním rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 14. 7. 2003, č. j. AŘ/1364/03-Šru, jímž byl žalobce uznán vinným za spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil tím, že dne 10. 4. 2003 v 19.42 hod. v O. při řízení tramvaje po tramvajovém pásu vedle ul. H. ve směru k ulici P. na křižovatce s ulicí H. L. a Č. nedal přednost v jízdě osobnímu vozidlu. Došlo k bočnímu střetu osobního automobilu s tramvají s hmotnou škodou cca 95 000 Kč. Žalobce porušil § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. b) a § 23 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění

pozdějších předpisů. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 3500 Kč, a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 500 Kč. Žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že ve výrokové části změnil právní kvalifikaci z porušení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích na porušení § 22 odst. 1 písm. d) citovaného zákona. Ostatní části výroku zůstaly beze změny.

Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), a to s odůvodněním, že žalovaný ve svém rozhodnutí patřičně nezdůvodnil, z jakého důvodu považuje provedení navrhovaných důkazů za nepotřebné nebo nadbytečné (pouze konstatoval, že má zato, že dalších úkonů není třeba, což soud považuje za nedostačující) a dále, že důkazy, ze kterých žalovaný vycházel, v odůvodnění rozhodnutí pouze vyjmenoval, ale nevyhodnotil.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítá, že soud rozhodl bez jednání, ač mu podáním ze dne 5. 12. 2003 sdělil, že nesouhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez jednání. Dále nesouhlasí s tím, že by neodůvodnil, proč není třeba dalších úkonů, neboť v napadeném rozhodnutí žalovaný konstatuje, že navrhované osoby, tj. řidič osobního automobilu a jeho spolucestující byli již vyslechnuti Policií ČR a není třeba je opětovně vyslýchat, a navíc provedení výsledků a znaleckého posudku žalobce požadoval až v odvolání. Na tuto skutečnost je v napadeném rozhodnutí žalovaného reagováno a odvolací orgán konstatuje, že jednání řidiče tramvaje bylo řádně zdokumentováno a předložený spisový materiál objasňuje skutečný stav věci. Dále stěžovatel vyjadřuje názor, že Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem nahrazuje správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci a nahrazuje jeho správní uvážení. Namítá, že ač krajský soud ruší napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, činí tak aniž by odůvodnil, co je na napadeném rozhodnutí nesrozumitelné, popř. v čem spatřuje nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatel dále tvrdí, že předepsaná náhrada nákladů řízení, jejíž povinnost krajský soud uložil žalovanému, měla být s ohledem na to, že žalovaný rozhodoval v tzv. přenesené působnosti předepsána Ministerstvu dopravy.

Stěžovatel taktéž požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalobce v podaném vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s podanou kasační stížností. Podle jeho názoru je v napadeném rozhodnutí soudu přesně uvedeno, z jakých důvodů soud považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a jaké vady řízení mu vytýká. Stejně tak krajský soud vytkl žalovanému, že se nevypořádal ze zjištěným skutkovým stavem, neboť nevyhodnotil jednotlivé provedené důkazy a vytkl žalovanému, že neúplně zjistil skutkový stav, protože neprovedl žalobcem navrhované důkazy, ani nezdůvodnil, proč tyto důkazy neprovedl. Pokud jde o námitku stěžovatele stran jeho povinnosti uhradit náklady řízení žalobci, žalobce uvedl, že v napadeném rozhodnutí soud zavázal správně žalovaného jako neúspěšného účastníka řízení.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 7. 2005, č. j. 4 As 21/2005 – 49, k návrhu stěžovatele odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší

správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel splňuje podmínku ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., věta za středníkem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měla či neměla být pokuta uložena, nýbrž jeho úkolem je posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Při přezkoumání napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů :

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud shledal žalobu důvodnou, pokud bylo namítáno, že odůvodnění předmětného rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Krajský soud shledal důvodnou námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal s důkazem výpovědi svědkyně K. a s návrhem na výslech řidiče osobního automobilu a jeho spolujezdkyně, a provedení znaleckého posudku, když konstatoval, že má za to, že není třeba dalších úkonů. Toto krajský soud označil za zcela nedostačující. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí nevyhodnotil žádné důkazy, pouze vyjmenoval, které důkazy byly provedeny, nereagoval na vyjádření žalobce zpochybňující správnost plánu dopravní nehody a místo střetu vozidel a nijak se s pochybnostmi žalobce nevypořádal. Obdobně ani žalovaný ve svém rozhodnutí nevyhodnotil nejen výpověď svědkyně K., jak uváděl žalobce, ale ani výpovědi řidiče osobního automobilu a jeho spolujezdkyně, z nichž potom ve svém rozhodnutí vycházel. Žalovaný pouze konstatoval, že uvedené osoby byly vyslechnuty, neuvedl však žádné úvahy vyjadřující vyhodnocení těchto důkazů. Žalovaný zhodnotil pouze výpověď žalobce a její rozpor s písemnými důkazy.

S tímto zjištěním krajského soudu se Nejvyšší správní soud, vzhledem k obsahu spisu z něhož zjištění vychází, ztotožňuje a stejně tak se ztotožňuje i s provedeným hodnocením postupu správního orgánu I. stupně, jakož i postupu žalovaného správního orgánu.

Ve smyslu § 32 odst. 2, věta druhá, zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) v jehož režimu bylo rozhodováno, sice „*Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán*“, který není v tomto směru vázán návrhy účastníků řízení (§ 32 odst.1, věta druhá správního řádu) a není povinen provést všechny jimi navrhované důkazy, nicméně s ohledem na znění § 47 odst. 3 správního řádu (*V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.*), je povinen v odůvodnění také uvést proč navrhované důkazy příp. považoval za nepotřebné. To však žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí neuvedl.

Podle § 32 odst. 1 věty první a § 32 odst. 2 věty první správního řádu „*Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*“ a „*Podkladem pro rozhodnutí jsou zejména podání, návrhy a vyjádření účastníků řízení, důkazy, čestná prohlášení, jakož i skutečnosti všeobecně známé nebo známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti.*“ Tak přirozeně přichází v úvahu i podklady, které byly opatřeny před zahájením správního řízení. Má-li však z nich být pro předmětné rozhodování a rozhodnutí vycházeno, musí být předmětem dokazování, které z povahy věci přichází v úvahu až v průběhu samotného správního řízení, tzn., až po jeho zahájení.

Pokud tedy stěžovatel nesouhlasí s tím, že by neodůvodnil, proč není třeba dalších úkonů, neboť v napadeném rozhodnutí žalovaný konstatuje, že navrhované osoby, tj. řidič osobního automobilu a jeho spolucestující byli již vyslechnuti Policií ČR a není třeba je opětovně vyslýchat, na tuto skutečnost je v napadeném rozhodnutí žalovaného reagováno a odvolací orgán konstatuje, že jednání řidiče tramvaje bylo řádně zdokumentováno a předložený spisový materiál objasňuje skutečný stav věci, nemůže takové námitce Nejvyšší správní soud přisvědčit. Z těchto podkladů správní orgán I. stupně, a ani žalovaný, za daného stavu věci vycházet nemohly. To by bylo možné jen za předpokladu, že by dané výpovědi byly znovu učiněny před správním orgánem, který o přestupku rozhodoval. Skutečný stav tak nebyl náležitě zjištěn, mezi důkazy byly zahrnuty skutečnosti, které funkci důkazů plnit nemohly, přičemž navíc jak bylo již výše uvedeno stran pro řízení použitelných podkladů, rozhodnutí nebylo odůvodněno v souladu s § 47 odst. 3 správního řádu.

Ke stěžovatelově námitce, že provedení výsledků a znaleckého posudku žalobce požadoval až v odvolání, Nejvyšší správní soud toliko poznamenává, že řízení o přestupcích nebylo v režimu zákona č. 71/1967 Sb. ovládáno zásadou koncentrace, a odvolací řízení nebylo ovládáno zásadou neúplné apelace, a proto je daná stížnostní námitka zcela nepřípadná.

Obdobně Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní námitku stěžovatele, že Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem nahrazuje správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci a nahrazuje jeho správní uvážení. Posláním soudního přezkumu ve správním soudnictví je posoudit zákonnost rozhodnutí žalovaného správního orgánu či vady řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že krajský soud v posuzované věci nijak nevybočil z mezí takto vymezené pravomoci soudů ve správním soudnictví.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že ač krajský soud ruší napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, činí tak aniž by odůvodnil co je na napadeném rozhodnutí nesrozumitelné, popř. v čem spatřuje nedostatek důvodů rozhodnutí. Nejvyšší správní soud je, a to i s ohledem na již výše uvedené, toho názoru, že z odůvodnění napadeného rozsudku Krajského soud v Ostravě důvody jeho rozhodnutí zřetelně vyplývají. Nejvyšší správní soud znovu rekapituluje, že krajský soud shledal důvodnou námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal s důkazem výpovědi svědkyně K. a s návrhem na výslech řidiče osobního automobilu a jeho spolujezdkyně, a provedení znaleckého posudku, když konstatoval, že má za to, že není třeba dalších úkonů. Toto krajský soud označil za zcela nedostačující. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí nevyhodnotil žádné důkazy, pouze vyjmenoval, které důkazy byly provedeny, nereagoval na vyjádření žalobce zpochybňující správnost plánu dopravní nehody a místo střetu vozidel a nijak se s pochybnostmi žalobce nevypořádal. Obdobně

ani žalovaný ve svém rozhodnutí nevyhodnotil nejen výpověď svědkyně K., jak uváděl žalobce, ale ani výpovědi řidiče osobního automobilu a jeho spolujezdkyně, z nichž potom ve svém rozhodnutí vycházel. Žalovaný pouze konstatoval, že uvedené osoby byly vyslechnuty, neuvedl však žádné úvahy vyjadřující vyhodnocení těchto důkazů.

Konečně pokud jde o námitku stěžovatele, že *povinnost uhradit náklady řízení neměla být, s ohledem na zákon č. 82/1998 Sb., uložena žalobci, ale Ministerstvu dopravy*, jako orgánu nadřízenému, Nejvyšší správní soud uvádí, že soudní řád správní, nejenom umožňuje, ale současně i ukládá, za splnění příslušných podmínek, náhradu nákladů řízení předepisovat *toliko* účastníkovi řízení. Tím byl žalovaný, nikoliv Ministerstvo dopravy. Uplatnění režimu zákona č. 82/1998 Sb. ve stádiu rozhodování o správní žalobě v úvahu nepřicházelo.

Jestliže tedy, vzhledem k uvedenému, Krajský soud v Ostravě zrušil žalobcem napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů rozhodnutí) podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., učinil tak právem. Současně ještě Nejvyšší správní soud, s ohledem na obsah kasační stížnosti uvádí, že, rozhodoval-li krajský soud za tohoto skutkového i právního stavu věci bez jednání, postupoval v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto ani tato stížnostní námitka není důvodná.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalobci, který právo na náhradu nákladů řízení má, jak vyplývá z obsahu spisu, žádné náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že se žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu